

buanten in de gedwongen lening van 1426, terwijl hij in dat jaar schepen was. Wel komt een Everaet Pottemaker voor, die vijftien guldens betaalde¹⁴⁸). Een zekere Jan de pottemaker betaalde een veel lager bedrag¹⁴⁹), zodat men er van uit mag gaan, dat Everaet Pottemaker geen pottenbakker was, maar dat zijn naam een familienaam was. Ook het ontbreken van het lidwoord wijst hier op. In november 1421 droeg een persoon, genaamd Everaet Claesz. de helft van zes morgen land in Bergambacht over aan heer Dirk van der Lek en ontving dit vervolgens in erfleen terug¹⁵⁰). In november 1422 trad een zekere Everaet die Pottemaker –hier nog wel een lidwoord– op als één van de gezworenen van drie ambachten, waaronder dat van Dirk van der Lek¹⁵¹). Op grond van deze gegevens mogen wij veronderstellen dat beide benamingen dezelfde persoon aanduiden.

Over *Gerrit Heynricxz.* is weinig bekend. Voorzover bekend is hij slechts één keer schepen geweest, in 1432/33¹⁵²). In de gedwongen lening betaalde hij vijftien guldens¹⁵³). Een zekere Gerrit Heyninxsz., misschien een verschrijving van Heynricxz., pachtte in 1425 samen met een zekere Dirc Nessync voor een heel jaar de wijn- en bieraccijns, die in dat jaar voor 1430 nobels verpacht werd¹⁵⁴). Als de genoemde Gerrit inderdaad identiek is aan de latere schepen, moet ook deze stadsbestuurder zeer vermogend geweest zijn.

De dertien stadsbestuurders, waarvan wij mogen aannemen dat zij tot de twintig rijkste Rotterdammers behoorden, vertonen onderling grote verschillen wat betreft hun deelname aan het stadsbestuur. Van een aantal van hen is bekend dat zij medegerechtigd waren in het baljuwschap van Rotterdam, als compagnons van Daniël van Cralingen, Geerlof Jansz. of Jan Oem, waardoor zij zich van een plaats in het stadsbestuur wisten te verzekeren.

Wat betreft de accijnsverpachtingen zien wij dat degenen, die in de jaren 1425, 1426 en 1429 de belangrijkste accijnzen pachtten, tevens een belangrijke rol in het stadsbestuur hebben gespeeld. In de inleiding van dit hoofdstuk hebben wij de mogelijkheid geopperd, dat er bij de accijnsverpachtingen sprake zou kunnen zijn van onderlinge begunstiging. Deze zal zeker hebben plaatsgevonden, maar dat neemt niet weg dat de pachters toch over een aanzienlijk vermogen moesten beschikken om de pachtsom aan de stad te kunnen betalen.

Een aantal personen in deze groep van dertien heeft slechts een enkele keer deel uitgemaakt van het stadsbestuur. Hoewel ook zij